

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 7Cb/2/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8317200085
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Tomášová
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2017:8317200085.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné sudkyňou JUDr. Janou Tomášovou v právnej veci žalobcu: WM Consulting & Communication, s.r.o., Sad A. Kmeťa 24, 921 01 Piešťany, IČO: 34 127 798, zast. Advokátskou kanceláriou Roman Kvasnica a partneri s.r.o., Sad A. Kmeťa 24, 921 01 Piešťany, proti žalovanému: U. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX/XX, XXX XX W. A. I., zast. P. G.. B. L., bytom F. M. XXXX/XXX-XX, XXX XX T. A. Q., o zaplatenie sumy 15 546,58 eur s prísl., t a k t o

rozhodol:

Súd žalobu v celom rozsahu **z a m i e t a**.

Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 05.01.2017 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd žalovanému uložil zaplatiť mu sumu 15 546,58 eur s ročným úrokom vo výške 15,50 % zo sumy 6 017,74 eur od 19.05.2015 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 10 % ročne zo sumy 6 017,74 eur od 19.05.2015 do zaplatenia a na náhradu trov konania.

2. Podanie žaloby odôvodnil tým, že dňa 03.12.2009 bola medzi žalovaným vtedy podnikajúcim na základe živnostenského oprávnenia pod obchodným menom U. W., IČO: 40 113 418, a právnym predchodcom žalobcu X. X.L., Y..X.. bola uzatvorená zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 8 270,- eur s premenlivou ročnou úrokovou sadzbou vo výške referenčnej sadzby BSE Rate PP. Nakoľko žalovaný poskytnutý úver vyčerpal, vznikla mu povinnosť v zmysle čl. I Zmluvy o úvere poskytnutý úver splatiť, platiť úroky a plniť ďalšie podmienky dohodnuté v Zmluve o úvere. Jednou z povinností žalovaného ustanovených v Zmluve o úvere bolo splácať poskytnutý a vyčerpaný úver mesačnými splátkami vo výške 690,- eur a to vždy k 20. dňu kalendárneho mesiaca, pričom prvá splátka bola splatná dňa 20.12.2009. Nakoľko si žalovaný neplnil riadne a včas povinnosti ustanovené v Zmluve o úvere - nesplácal splátky v dohodnutej dobe a v dohodnutej výške, žalovaný sa dosiaľ do omeškania so splácaním, čo malo za následok, že žalovaný ku dňu konečnej splatnosti nesplatil poskytnutý úver v celom rozsahu.

Dňa 25.09.2014 bola pohľadávka X. X., Y..X.. voči žalovanému Zmluvou o postúpení pohľadávok č. I352/2014/CE postúpená na žalobcu, nakoľko boli splnené všetky zákonom stanovené podmienky pre postúpenie pohľadávky. Oznámením zo dňa 07.10.2014 upovedomila X. X., Y..X.. žalovaného o postúpení pohľadávky, pričom bol žalovaný zároveň informovaný o tom, že uhradiť pohľadávku zo Zmluvy o úvere je možné výlučne postupníkovi. t.j. žalobcovi.

Nakoľko si bol žalovaný vedomý svojho dlhu zo Zmluvy o úvere voči žalobcovi, ktorý bol povinný uhradiť, avšak na uhradenie celého dlhu nemal finančné prostriedky, žalovaný požiadal žalobcu o splátkový

kalendár. Na základe žiadosti žalovaného dňa 19.08.2015 uzavrel žalovaný so žalobcom Dohodu o splátkach. Súčasťou Dohody o splátkach bolo i uznanie dlhu zo Zmluvy o úvere žalovaným v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, t.j. žalovaný uznal pohľadávku žalobcu zo Zmluvy o úvere čo do dôvodu (t.j. bol si vedomý, že tento dlh mu vznikol, ako vznikol a že je povinný ho uhradiť) a výšky, t.j. žalovaný uznal, vedel a súhlasil s tým, že výška dlhu zo Zmluvy o úvere bola ku dňu vyhotovenia Dohody o splátkach, t.j. ku dňu 18.05.2015 vo výške 16 736,58 eur. Uvedená suma pozostáva z istiny vo výške 6 017,14 eur, príslušenstva vo výške 10 718,84 eur, pozostávajúceho z úroku vo výške 5 248,70 eur, úroku z omeškania vo výške 5 415,14 eur a poplatkov vo výške 55,- eur.

Žalovaný sa so žalobcom dohodol, že nakoľko nemá finančné prostriedky na to, aby uhradil celý dlh zo Zmluvy o úvere naraz, bude splácať dlh po dobu 12 mesiacov v pravidelných mesačných splátkach vo výške 70,- eur splatných vždy k 30. dňu kalendárneho mesiaca. Súčasne sa žalobca so žalovaným dohodol, že po uplynutí dohodnutej doby splácania, t.j. po uplynutí 12 mesiacov, sa pokúsia o ďalšiu dohodu ohľadom splácania dlhu zo Zmluvy o úvere. Súčasne žalovaný v Dohode o splátkach vyhlásil, že si je vedomý, že jeho dlh vyplývajúci zo Zmluvy o úvere, sa až do úplného splatenia úročí 15,90 % ročným úrokom a 10 % ročným úrokom z omeškania z nesplatennej časti istiny. Žalobca sa so žalovaným taktiež dohodol na tom, že v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky dohodnutej v tejto Dohode o splátkach, stráca žalovaný výhodu splátok podľa tejto Dohody o splátkach a je povinný uhradiť celý dlh zo Zmluvy o úvere žalobcovi do 10 kalendárnych dní odo dňa splatnosti nezaplatennej splátky.

Odo dňa vyhotovenia Dohody o splátkach, t.j. od 18.05.2015, do dňa podania návrhu na vydanie platobného rozkazu, t.j. do 03.01.2017, došlo zo strany žalovaného k nasledujúcim čiastočným úhradám dlhu zo Zmluvy o úvere: dňa 29.05.2015 vo výške 70,- eur, dňa 30.06.2015 vo výške 70,- eur, dňa 30.07.2015 vo výške 70,- eur, dňa 31.08.2015 vo výške 70,- eur, dňa 30.09.2015 vo výške 70,- eur, dňa 30.10.2015 vo výške 70,- eur, dňa 30.11.2015 vo výške 70,- eur, dňa 30.12.2015 vo výške 70,- eur, dňa 01.02.2016 vo výške 70,- eur, dňa 29.02.2016 vo výške 70,- eur, dňa 30.03.2016 vo výške 70,- eur, dňa 26.04.2016 vo výške 70,- eur, dňa 30.05.2016 vo výške 70,- eur, dňa 23.06.2016 vo výške 70,- eur, dňa 29.07.2016 vo výške 70,- eur, dňa 31.08.2016 vo výške 70,- eur, dňa 30.09.2016 vo výške 70,- eur, t.j. došlo spolu k čiastočnému uhradeniu dlhu zo Zmluvy o úvere vo výške 1 190,- eur.

Tieto úhrady boli v súlade s ustanovením § 330 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka započítané v celom rozsahu na príslušenstvo pohľadávky v dôsledku čoho sa toto znížilo zo sumy 10 718,84 eur na sumu 9 528,84 eur.

3. V danej právnej veci súd rozhodol v skrátenej konaní vydaním platobného rozkazu dňa 02.03.2017, proti ktorému žalovaný podal v zákonnej lehote odpor. Jeho podanie odôvodnil tým, že vymáhaná pohľadávka vznikla na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 03.12.2009, ktorú uzavrel s právnym predchodcom žalobcu, X. X.. Uvedenou zmluvou sa žalobca zaviazal mu poskytnúť úver vo výške 8 270,- eur, výška mesačnej splátky bola 690,- eur, splatnosť prvej splátky 20.12.2009, periodicita a splatnosť splátok istiny vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, konečná splatnosť úveru 20.11.2010, účel úveru splatenie pohľadávky banky, ktorá vznikla poskytnutím Povoleného prečerpania podľa Zmluvy o povolenom prečerpaní č. XXXXXXXXXXX/XXXX v znení neskorších dodatkov. Listom zo dňa 07.10.2014 mu bolo zo strany právneho predchodcu žalobcu oznámené postúpenie pohľadávky vo výške 15 792,43 eur s prísl. na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE uzatvorenej dňa 25.09.2014 na žalobcu.

Dňa 18.05.2015 bola uzavretá medzi ním a žalobcom Dohoda o splátkach a Uznanie dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, na základe ktorej uznal dlh vo výške 16 736,58 eur. Dlh bol až do úplného splatenia úročený 15,90 % ročným úrokom a 10,00 % ročným úrokom z omeškania z nesplatennej časti istiny. Svoj dlh sa zaviazal uhrádzať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 70,00 eur.

V tomto prípade nebola splnená podmienka jeho vedomosti o premlčaní dlhu, preto je táto Dohoda neplatná a nemá žiadne právne následky. Dátum splatnosti pohľadávky bol určený na deň 15.11.2009 vyhlásením jej predčasnej splatnosti, pohľadávka sa teda premlčala dňa 16.11.2012. Na žalobcu bola postúpená dňa 25.09.2014, teda v čase, keď bola premlčaná. Predmetná Dohoda bola podpísaná dňa 18.05.2015.

4. Súd sa oboznámil so žalobou a jej prílohami a to dohodou o splátkach a uznanie dlhu, oznámením o postúpení pohľadávky, zmluvou o splátkovom úvere, výpisom zo živnostenského registra žalovaného, oznámením o predčasnej splatnosti povoleného prečerpania, stanoviskom žalobcu zo dňa 15.03.2017, výzvou zo dňa 03.12.2009, zmluvou o postúpení pohľadávok, Všeobecnými obchodnými podmienkami X. X., Y..X., písomnými vyjadreniami strán sporu a nasledovný skutkový stav veci:

5. Pôvodný veriteľ X. X., Y..X. a žalovaný ako podnikateľský subjekt dňa 03.12.2009 uzatvorili Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie spotrebného úveru vo výške 8 270,- eur. Výška úrokovej sadzby bola vo výške referenčnej sadzby Base Rate PP. Žalovaný sa úver zaviazal splatiť v pravidelných mesačných splátkach vo výške 690,- eur. Splatnosť prvej splátky bola dňa 20.12.2010 a konečná splatnosť úveru bola 20.11.2010.

6. Medzi žalovaným a spol. X. X., Y..X. bola dňa 16.11.2004 uzatvorená zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXX/XXXX a na jej základe sa veriteľ zaviazal dlžníkovi poskytnúť kontokorentný úver 100 000,- Sk. Veriteľ dňa 29.10.2009 oznámil žalovanému predčasnú splatnosť povoleného prečerpania zo zmluvy č. XXXXXXXXXXX.

7. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 25.09.2014 č. XXXX/XXXX/CE bola pohľadávka voči žalovanému veriteľom X. X., Y..X. zo zmluvy č. XXXXXXXXXXX postúpená na žalobcu.

Oznámením zo dňa 07.10.2014 X. X., Y..X. oznámila žalovanému postúpenie pohľadávky vo výške 15 792,43 eur s prísl. na žalobcu.

8. Výzvou na zaplatenie pohľadávky zo dňa 03.12.2013 pôvodný veriteľ X. X., Y..X. žalovaného vyzval na zaplatenie sumy 12 783,60 eur v lehote 15 dní od doručenia.

9. Dňa 19.08.2015 bola medzi stranami sporu uzatvorená Dohoda o splátkach a Uznanie dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka. Žalovaný voči žalobcovi uznal dlh zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXX v celkovej výške 16 736,58 eur a vyhlásil, že si je vedomý toho, že jeho dlh sa až do úplného splatenia úročí 15,90 % ročným úrokom a 10 % ročným úrokom z omeškania z nesplatenej časti istiny. Žalovaný sa zároveň so žalobcom dohodol na postupnom splácaní dlhu formou splátok vo výške 70,- eur mesačne s tým, že po uplynutí 12 mesiacov sa pokúsia dohodnúť na ďalšom splácaní dlhu.

10. Z výpisu zo Živnostenského registra vyplýva, že žalovaný vykonával podnikateľskú činnosť pod obchodným menom: U. W., IČO: XX XXX XXX a podnikateľskú činnosť ukončil ku dňu 09.01.2016.

11. Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 19.05.2017 uviedol, že dňa 03.12.2009 bola uzatvorená medzi žalovaným v tom čase podnikajúcim pod obchodným menom U. W., s miestom podnikania P. XXX/XX, XXX XX W. A. I., IČO: XXXXXXXX a X. X., Y..X. (právnym predchodcom žalobcu) zmluva o splátkovom úvere podľa ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru žalovanému ako podnikateľovi (článok I. bod 1. zmluvy o úvere).

Zo zmluvy o úvere je zrejmé, že žalobca i žalovaný pri jej uzatváraní konali v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Nejde teda jednoznačne o spotrebiteľskú zmluvu. Zmluva o úvere je podľa kogentného ustanovenia § 261 ods. 4 písm. d) Obchodného zákonníka v znení účinnom k 03.12.2009 absolútnym obchodno-právnym záväzkovým vzťahom. Na posudzovaný zmluvný vzťah je tak potrebné použiť ustanovenia Obchodného zákonníka ako špeciálneho predpisu a ustanovenia Občianskeho zákonníka (všeobecného predpisu) len subsidiárne.

Dňa 19.08.2015 žalovaný písomne uznal pohľadávku uplatňovanú v tomto súdnom konaní. Uznávací prejav žalovaného je preto potrebné právne posúdiť ako uznanie záväzku podľa ustanovenia § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka, a to i napriek tomu, že v záhlaví dohody o splátkach je uvedené, že ide o uznanie podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Aplikácia ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka je totiž vylúčená ustanovením § 261 ods. 7 Obchodného zákonníka, od ktorého sa nemožno dohodou zmluvných strán odchýliť (§ 263 ods. 1 Obchodného zákonníka). Pre platnosť uznania záväzku podľa ustanovenia § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka sa nevyžaduje vedomosť uznávajúceho o premlčaní uznávanej pohľadávky. V tejto súvislosti uviedol, že v čase uznania pohľadávka premlčaná nebola.

V ďalšom uviedol, že ak by sme pripustili aplikáciu ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka (je vylúčená ustanovením § 261 ods. 7 Obchodného zákonníka) ako i premlčanie pohľadávky v čase uznania (pohľadávka v čase uznania premlčaná nebola), bolo by uznanie žalovaným platné, pretože žalovaný mal vedomosť o všetkých rozhodujúcich skutkových okolnostiach umožňujúcim mu posúdiť otázku premlčania. Žalovaný najmä vedel, kedy sa stala pohľadávka splatnou, pretože tento dátum vyplýva zo zmluvy o splátkovom úvere (20.11.2010), ktorú žalovaný predložil súdu spolu s podaným odporom. Ak by teda žalovaná pohľadávka ku dňu uznania bola premlčanou, žalovaný mal o tom vedomosť. Uviedol, že popiera tvrdenie žalovaného, že žalovaná pohľadávka sa stala splatnou dňa 15.11.2009, pričom nepravdivosť tohto tvrdenia žalovaného je celkom zrejmá, keď žalovaná pohľadávka vyplýva zo zmluvy uzatvorenej dňa 03.12.2009. Podľa článku I. bodu 1. zmluvy o splátkovom úvere, konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 20.11.2010.

Žalovaný si bol počas celého trvania záväzkového vzťahu svojich záväzkov vedomý, pričom i po konečnej splatnosti úveru pokračoval v plnení dlhu. Týmto konaním žalovaný uznával i zvyšok záväzku (§ 407 ods. 3 Obchodného zákonníka), pričom každé plnenie malo za následok začatie plynutia novej 4-ročnej premlčacej doby. Z uvedeného je zrejmé, že v čase uznávacieho prejavu žalovaného nebola uznávaná pohľadávka premlčanou

12. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 18.07.2017 uviedol, že dňa 16.11.2004 so žalobcom uzavrel Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXX/XXXX - Obratový kontokorent vo výške 100 000 Sk (3 319,39 Eur). V predmetnej Zmluve bol identifikovaný ako U. W., miesto podnikania a trvalé bydlisko P. XXX/XX, XXX XX W. A. I., IČO: XX XXX XXX, konajúci: U. W., r.č. XXXXXXXXXXX (teda on ako fyzická osoba identifikovaná svojím rodným číslom). Účelom tohto úveru bolo financovanie prevádzkových potrieb. Deň splatnosti úveru bol 15.11.2006. Bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru ku dňu 15.11.2009 na základe listu zo dňa 29.10.2009 nazvaného ako „Oznámenie o predčasnej splatnosti Povoleného prečerpania“.

Dňa 03.12.2009 so žalobcom uzavrel Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXX/XXXX, výška úveru bola 8 270,- Eur. V predmetnej Zmluve bol identifikovaný ako U. W., adresa trvalého pobytu P. XXX/XX, XXX XX W. A. I., rodné číslo XXXXXXXXXXX, číslo OR SE XXXXXX (teda ako fyzická osoba), konajúci ako: U. W., P. XXX/XX, XXX XX W. A. I., IČO: XX XXX XXX. Účelom tohto úveru bolo splatenie pohľadávky banky, ktorá vznikla poskytnutím povoleného prečerpania podľa Zmluvy o povolenom prečerpaní č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Výška mesačnej splátky bola 690,- eur. Periodicita a splatnosť splátok istiny bola mesačne, k 20. dňu v kalendárom mesiaci. Splatnosť prvej splátky bola 20.12.2009 a deň splatnosti úveru bol 20.11.2010. Touto Zmluvou č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 3.12.2009 bol teda nahradený pôvodný záväzok vyplývajúci zo Zmluvy č. XXXXXXXXXXX/XXXX, ktorý dňom 3.12.2009 zanikol.

Podľa jeho názoru ako prvé, čím je potrebné sa v danej veci zaoberať, je predovšetkým aktívna legitímácia žalobcu. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1352/2014/CE zo dňa 25.09.2014 medzi postupcom X. X., Y.X. a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku, ktorú má voči nemu ako žalovanému. Žalobca nie je subjektom, ktorý mu predmetný úver poskytol. Postúpenie pohľadávky bankou na žalobcu sa okrem § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka riadi aj § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Z tohto ustanovenia vyplýva, že banka je oprávnená písomnou zmluvou postúpiť zodpovedajúcu časť pohľadávky jej klienta, ktorý je s platením v omeškaní nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní, alebo ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol dobu jeden rok.

Ukončením úverového vzťahu formou vyhlásenia mimoriadnej splatnosti sa všetky splátky, ktorých splatnosť ešte nenastala, práve týmto úkonom stávajú splatnými, a až v tom momente môže banka platne postúpiť celú svoju pohľadávku na subjekt ktorý bankou nie je. Z uvedeného vyplýva, že banka nemôže postúpiť nebankovému subjektu tzv. „živý úver“, ale len pohľadávky z „ukončeného úveru“ a zo „živého úveru“ môže postúpiť len splatné splátky.

V ďalšom uviedol, že má za to, že je v rozpore so zákonom, pokiaľ banka, ktorá mu poskytla úver, tento postúpi na subjekt ktorý nie je bankou ani poskytovateľom úverov napriek tomu, že ešte nenastala splatnosť celej pohľadávky. Subjekt ktorý nesmie poskytovať úvery ich ani nemôže vo vlastnej réžii spravovať. Môže si ho vo vlastnom mene vymáhať, ale to predpokladá dovŕšenie splatnosti pohľadávky.

V prípade žalobcu ide o spoločnosť, ktorá má v predmete podnikania okrem iného faktoring a forfaiting a mimosúdne vymáhanie pohľadávok. Aktivity tejto spoločnosti nepodliehajú povoleniam NBS, preto je na mieste obava o zhoršení zabezpečenia pohľadávky jeho ako spotrebiteľa.

Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Na základe vyššie uvedených skutočností je možné vyvodiť jednoznačný záver, že žalobca nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitimáciou v predmetnom konaní, nakoľko zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná, keďže na žalobcu nemohla byť zo strany postupcu postúpená pohľadávka pozostávajúca z čiastkových nárokov, ktorých splatnosť ešte nenastala, keďže žalobca nie je držiteľom bankového povolenia na poskytovanie bankových úverov, teda ani na ich správu, ktorá je súčasťou bankovej činnosti poskytovania úverov, na ktorú je podľa § 7 ods. 1 ZOB potrebné bankové povolenie. Zároveň neboli naplnené ani vyššie uvedené zákonné predpoklady § 92 ods. 8 ZOB na postúpenie pohľadávky z banky na žalobcu (postupníka).

Navyše je potrebné uviesť, že podľa § 92 ods. 8 ZOB, postupca môže postúpiť pohľadávku iba po predchádzajúcej písomnej výzve dlžníka, čo však zo strany žalobcu preukázané nebolo. Ak takáto výzva absentuje, taktiež ide o neplatné postúpenie pohľadávky. Takisto žalobca, na ktorého bola pohľadávka postúpená teda musí disponovať všetkými dokumentmi, ktoré sa jej týkajú, nepreukázal riadne doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky. Má za to, že v tomto prípade tieto predpoklady splnené neboli. Predmetný úver nebol zosplatnený, teda banka postúpila na žalobcu tzv. „živý úver“, čo je v rozpore so zákonom o bankách. O tejto skutočnosti sa žalobca zmieňuje vo svojom liste zo dňa 15.03.2017 označenom ako „Stanovisko k listu z 1.3.2017“. Je teda zrejme, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie takejto žaloby.

V ďalšom uviedol, že pri uzatváraní úverovej zmluvy konal ako fyzická osoba identifikovaná svojím rodným číslom a nie ako živnostník. Aj keď je v zmluve uvedené, že úver je poskytnutý za účelom financovania prevádzkových potrieb a že dlžník sa zaväzuje peňažné prostriedky čerpané z úveru použiť na dohodnutý účel, podstatné je to, na čo boli v skutočnosti čerpané finančné prostriedky použité. Boli použité na súkromné účely, konkrétne na obnovu rodinného domu. Ak žalobca ako veriteľ tvrdí, že úver bol použitý na podnikanie, musí to dokázať. Je podstatné skúmať skutočný účel, na ktorý sa finančné prostriedky mienili použiť a aj sa použili, nie je postačujúce, že je v zmluve uvedený účel - podnikanie. Žalobca ako veriteľ pri uzatváraní zmluvy neskúmal, na čo budú finančné prostriedky použité a ani nežiadal v budúcnosti vykladať, že boli použité na podnikanie, o čom svedčí aj článok II. zmluvy, bod 5, v ktorom sa hovorí, „že dlžník nie je povinný predkladať veriteľovi účtovné výkazy v zmysle čl. XI. Bod 1 písm. c) Úverových podmienok.“ Žalobca v tomto smere dôkazné bremeno neunesol. V prípade pochybnosti o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu (spotrebiteľský vzťah) má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (žalobca) a pri pochybnostiach o obsahu zmlúv platí výklad pre spotrebiteľa priaznivejší.

13. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 14.09.2017 uviedol, že zotrváva na svojich predchádzajúcich písomných vyjadreniach. Pokiaľ sa jedná o namietaný nedostatok aktívnej vecnej legitimácie uviedol, že jeho právny predchodca splnil všetky povinnosti pred postúpením pohľadávky a dodržal aj postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Poukázal na znenie bodu 19.16. Všeobecných obchodných podmienok pôvodného veriteľa : „ Klient súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje Pohľadávky voči Klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatné, premlčané alebo nepremľčané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči Klientovi. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči Banke alebo previesť svoje záväzky voči nej len s predchádzajúcim písomným súhlasom Banky; predchádzajúci písomný súhlas Banky nie je potrebný, pokiaľ sa zriaďuje záložné právo k pohládkam Klienta ako záložcu voči Banke v prospech Banky ako záložného veriteľa. V prípade, že Klient je spotrebiteľom v zmysle osobitného právneho predpisu, tak Banka nebude bezdôvodne súhlas odopierať.“

V zmysle citovaných ustanovení, banka nebola povinná vyzývať žalovaného na zaplatenie pohľadávky pred jej postúpením, pretože tento prejavil svoj súhlas s postúpením podpísaním zmluvy o splátkovom úvere. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje situáciu, kedy banka postupuje pohľadávku

bez súhlasu svojich klientov. Poukázal, že žiadne ustanovenie nezakazovalo zmluvným stranám upraviť si v obchodnoprávných záväzkoch svoje práva a povinnosti odchyľne od ustanovení zákona, ktoré majú dispozitívnu povahu.

Pretože postúpenie pohľadávky bolo žalovanému oznámené, žalobca už nie je povinný iným spôsobom preukazovať platné postúpenie pohľadávky a svoju aktívnu vecnú legitimáciu v konaní. V tomto smere poukázal na rozsudok NS SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4Obo/210/2001.

Ešte v súvislosti s výkladom § 92 ods. 8 zákona o bankách uviedol, že účelom tohto ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a toto ustanovenie nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach za splnenia ktorých nedochádza k porušovaniu bankového tajomstva.

14. Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 17.10.2017 opätovne poukázal, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje postúpenie pohľadávky ku ktorému dochádza bez súhlasu dlžníka. Žiadne zákonné ustanovenie platné v tom čase nezakazovalo zmluvným stranám, aby si práva a povinnosti vo svojich obchodno-záväzkových vzťahoch upravili odchyľne od ustanovení zákona, ktoré majú dispozitívnu povahu. Právny predchodca žalobcu teda nemal povinnosť vyzývať žalovaného na zaplatenie pohľadávky pred jej postúpením, no napriek tomu zasielal žalovanému viacero výziev z dôvodu omeškania. K vyjadreniu ako dôkaz o tejto skutočnosti pripojil výzvu zo dňa 12.08.2013. Poukázal aj na dôvodovú správu k § 92 ods. 8 zákona o bankách - v ustanoveniach ods. 1 až 7 (teraz už 8) sa upravujú ďalšie prípady prelomenia bankového tajomstva.

15. Podľa § 261 ods. 3 písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“), touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho časti (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

16. Podľa § 524 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

17. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „Zákon“), banka je právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky založená ako akciová spoločnosť, ktorá a) prijíma vklady a b) poskytuje úvery a ktorá má na výkon činností podľa písmen a) a b) udelené bankové povolenie. Iná právna forma banky sa zakazuje.

Podľa § 7 ods. 1 Zákona, o udelení bankového povolenia rozhoduje Národná banka Slovenska. O udelení bankového povolenia pre banky podľa osobitného predpisu a o udelení bankového povolenia na vykonávanie hypotekárnych obchodov rozhoduje Národná banka Slovenska po prerokovaní s Ministerstvom financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“). Žiadosť o udelenie bankového povolenia sa predkladá Národnej banke Slovenska.

Podľa § 92 ods. 8 Zákona, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného

záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 89 ods. 1 Zákona v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy, banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné pri každom obchode požadovať preukázanie totožnosti klienta okrem obchodov uvedených v odseku 4; pri každom obchode je klient povinný vyhovieť každej takejto žiadosti banky alebo pobočky zahraničnej banky. Vykonávanie obchodu so zachovaním anonymity klienta banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné odmietnuť.

Podľa § 89 ods. 1 Zákona v znení platnom a účinnom od 10.06.2013, banka a pobočka zahraničnej banky pri vykonávaní bankových činností na území Slovenskej republiky uzatvárajú a vykonávajú obchody so svojimi klientmi na zmluvnom základe v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Klient má právo na uzavretie zmluvy o obchode v slovenskom jazyku, ako aj na poskytovanie informácií od banky a pobočky zahraničnej banky, na predkladanie podaní banke a pobočke zahraničnej banky a na uskutočňovanie inej komunikácie s bankou a pobočkou zahraničnej banky v slovenskom jazyku; týmto nie je dotknutá možnosť súbežného používania iných jazykov, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo ak sa na tom banka alebo pobočka zahraničnej banky so svojim klientom písomne dohodnú, pričom klient má právo vybrať si rozhodujúci jazyk pre znenie zmluvy, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchýliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1.

Podľa § 122s Zákona, ustanoveniami tohto zákona sa od 10. júna 2013 spravujú aj právne vzťahy upravené týmto zákonom, ktoré vznikli pred 10. júnom 2013; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 10. júnom 2013 sa však posudzujú podľa predpisov účinných do 9. júna 2013.

18. Súd v danej právnej veci dospel k záveru, že medzi pôvodným veriteľom a žalovaným bola uzatvorená dňa 03.12.2009 zmluva o splátkovom úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a na jej základe boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky v celkovej výške 8 270,- eur. Splatnosť celého úveru nastala dňom 20.11.2010.

19. Je potrebné zdôrazniť, že záväzkový vzťah, ktorý je predmetom konania je bankový úver, ktorý na rozdiel od úverov, napr. od nebankových spoločností je regulovaný aj špeciálnou právnou úpravou zákona o bankách. Banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorej činnosť v zmysle § 2 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách podlieha bankovému povoleniu a nad činnosťou bánk zároveň vykonáva dohľad Národná banka Slovenska.

Bez bankového povolenia nemôže nikto prijímať vklady, vydávať bankové platobné karty, poskytovať z vkladov úroky alebo iné odplaty, ktoré sú daňovým výdavkom podľa osobitného predpisu, poskytovať úvery a pôžičky v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti, z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, vykonávať platobný styk a zúčtovanie pre iného v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti (§ 3 zákona o bankách).

20. Súd mal ďalej za preukázané, že zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 25.09.2014, právny predchodca žalobcu spol. X. postúpila svoju pohľadávku voči žalovanému na žalobcu. Pred postúpením pohľadávky nedošlo k ukončeniu zmluvného vzťahu.

Zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou alebo pobočkou zahraničnej banky (ďalej len „banka“) je obsiahnutá v zákone č. 483/2001 Z. z. o bankách o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako osobitná úprava (lex specialis) pred všeobecnou úpravou (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v zmysle § 524 až § 530 Občianskeho zákonníka, a to nadobudnutia účinnosti aktuálneho zákona o bankách od 1. januára 2002.

V zmysle zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky banky musia byť splnené kumulatívne všetky podmienky upravené v § 92 ods. 8 tohto zákona, t.j. pohľadávka banky môže byť postúpená (aj jej časť), ak je splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve a omeškanie klienta so splnením postupovanej pohľadávky je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní.

Osobitná regulácia pravidiel pre postúpenie bankovej pohľadávky oproti všeobecnej právnej úprave bolo uzákonené z dôvodu, aby sa umožnilo bankám ako krajné opatrenie proti chronickým neplatičom dlhov použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Takéto postupovanie bánk voči ich klientom zákon o bankách doteraz výslovne neupravoval, čo v praxi spôsobovalo vážne výkladové problémy pri riešení otázky, či by pri prípadom postúpení pohľadávky banky voči jej klientovi došlo alebo nedošlo k porušeniu bankového tajomstva s cieľom ochrany klientov bánk.

Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a nepodporujú záver o možnosti odklonu od pravidla cesie bankovej pohľadávky.

Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, súd skúmal, či v konaní je daná aktívna vecná legitímácia na strane žalobcu, pričom danú skutočnosť namietal aj sám žalovaný.

22. V danom smere žalobca uviedol, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. V súvislosti s nedostatkom aktívnej legitímácie poukázal na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001.

23. Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.06.2010, sp. zn. 2Cdo/205/2009).

Súd je toho názoru, že nepostačuje, aby žalobca v súdnom konaní svoju aktívnu vecnú legitímáciu preukázal len oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi; je potrebné preukázanie platného postúpenia pohľadávky. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak dlžníkovi postúpenie oznámil postupca, dlžník nemá právo požadovať preukázanie postúpenia zmluvou o postúpení pohľadávky. To však platí len vo vzťahu k dlžníkovi, teda presnejšie vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy o postúpení pohľadávky na jednej strane a dlžníkom na strane druhej, nie vo vzťahu k súdu.

Pokiaľ žalobca poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Obo 210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu vecnú legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd z takého oznámenia vychádza bez toho, aby ako predbežnú otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o

postúpení, tak v ďalšej rozhodovacej praxi súdov nastal odklon od názoru vysloveného najvyšším súdom v tomto rozhodnutí. Tento odklon vyplýva napríklad z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Obo/49/2008 zo dňa 14.05.2008, ako aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/76/2007 zo dňa 28.01.2009, podľa ktorého v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo a z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodit', že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. IV. ÚS 337/2012-19 zo dňa 03.07.2012.

Súd je toho názoru, že v súdnom konaní je povinný skúmat' platnosť, resp. neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok bez ohľadu na skutočnosť, že postúpenie pohľadávky bolo dlžníkovi riadne oznámené.

24. Spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť však iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

25. Z obsahu spisu je zrejmé, že postupca - X. X., Y..X.. neukončil záväzkovo-právny vzťah uzatvorený medzi postupcom na jednej strane a žalovaným na strane druhej strane, zmluva nebola vypovedaná a taktiež nedošlo k odstúpeniu od zmluvy a žalobca nedisponuje dokladmi, ktoré by danú skutočnosť - ukončenie zmluvy - preukázali.

26. Z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou“.

27. Žalobca v konaní nepreukázal, že žalovaný bol písomnou výzvou (banky) po tom, čo bol nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splácaním dlžnej sumy, vyzvaný na zaplatenie dlžnej sumy. Zo strany žalobcu bola súdu síce preložená výzva zo dňa 12.08.2013 adresovaná žalovanému, nebol však predložený z jeho strany žiadny relevantný dôkaz o tom, že táto výzva bola žalovanému doručená, resp. že bola doručovaná a mohla sa dostať do jeho dispozičnej sféry. Splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatných pohľadávok nebolo preto v konaní preukázané. Ak napriek tomu k jej postúpeniu došlo, ide o právny úkon odporujúci zákonu, preto je neplatný (§ 39 OZ).

28. Žalobcova obrana v konaní založená na ním tvrdení skutočnosti, že v zmysle zmluvných dojednaní medzi pôvodným veriteľom a žalovaným a to v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami bod 19.16. v zmysle ktorého klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatené, premlčané alebo nepremľčané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči klientovi, bol osobitne dojednaný postup pri postúpení pohľadávky zo strany banky a to v súlade s § 89 ods. 1 zákona o bankách, teda banka nebola povinná pri postúpení pohľadávky klienta dodržať postup ustanovený v § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko sa nejedná o ustanovenie, od ktorého sa nemožno odchyliť, v danom prípade neobstojí.

Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách je ustanovením kogentným a teda nie je možné sa od neho odchyliť tak ako to uvádza žalobca a to ani osobitnou dohodou účastníkov zmluvy. Toto zákonné ustanovenie upravuje postup banky pri postúpení jej pohľadávky voči klientovi na tretí subjekt a všetky tam uvedené predpoklady musia byť súčasne splnené k tomu, aby postúpenie pohľadávky bolo platným právnym úkonom. Zákon v prospech banky jej dokonca umožňuje za splnenie zákonných predpokladov postúpiť pohľadávku voči klientovi aj bez jeho súhlasu, dané však neznamená, tak ako tvrdí žalobca, že v prípade súhlasu klienta, banka predpoklady uvedené v tomto zákonnom ustanovení nemusí splniť. Ak niektorý z týchto predpokladov nie je splnený, pohľadávka banky nie je postúpiteľná. Ak napriek tomu k jej postúpeniu došlo, ide o právny úkon odporujúci zákonu, preto je neplatný (§ 39 OZ).

29. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách je potrebné vykladať aj v spojení s § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. Za pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil, treba považovať aj pohľadávky banky voči klientom. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá nepodlieha špecifickým požiadavkám, vrátane prísneho bankového tajomstva, určeným v § 27 a nasl. Zákona o bankách, sa podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom, postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom - bankou a dlžníkom. Ustanovenie § 525 ods. 1 OZ preto bráni aj postúpeniu pohľadávok z právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka.

Vzhľadom na takúto zákonnú výlukú § 92 ods. 8 Zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť pohľadávku voči klientovi, ale len za splnenia tam uvedených podmienok. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná, jej postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a neplatné v zmysle § 39 OZ nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj voči dlžníkovi navonok. V prípadoch uvedených v § 525 OZ ani prípadné oznámenie postúpenia pohľadávky postupcom v zmysle § 526 OZ nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách dáva možnosť postúpenia pohľadávky aj bez súhlasu klienta tak, ako uvádza žalobca, musia však byť naplnené vyššie uvedené podmienky. Práve v nevyžadovaní súhlasu klienta je potrebné vidieť prelomenie bankového tajomstva. Jednou z podmienok prípustnosti jeho porušenia (okrem nepretržitého omeškania klienta viac ako 90 kalendárnych dní a splatnosti pohľadávky) je preto písomná výzva klientovi.

30. Žalobca tak nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitímáciou v predmetnom konaní, lebo zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná, keďže na žalobcu nemohla byť zo strany postupcu postúpená pohľadávka, keďže žalobca nie je držiteľom bankového povolenia na poskytovanie bankových úverov, teda ani na ich správu, ktorá je súčasťou bankovej činnosti poskytovania úverov, na ktorú je podľa § 7 ods. 1 zákona o bankách potrebné bankové povolenie a zároveň neboli naplnené zákonné predpoklady § 92 ods. 8 zákona o bankách na postúpenie pohľadávky z banky na žalobcu (postupníka). Banka môže postúpiť pohľadávku iba po predchádzajúcej písomnej výzve dlžníka, čo zo strany žalobcu preukázané nebolo. Táto písomná výzva ako podmienka platného postúpenia pohľadávky sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka.

31. Súd poukazuje aj na obdobný právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/145/2014 zo dňa 11.3.2015, sp. zn. 19Co/177/2014 zo dňa 24.02.2015, sp. zn. 3Co/261/2016 zo dňa 07.03.2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 6Co/203/2015 zo dňa 19.05.2015, sp. zn. 12Co/15/2017 zo dňa 31.05.2017, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/525/205 zo dňa 22.08.2016, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/297/2016 zo dňa 29.06.2017.

32. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, t.j. pre nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalobcu, preto žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

33. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

V danom prípade súd žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanej tak vznikol nárok na priznanie náhrady trov konania v plnom rozsahu. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovanej v súvislosti so súdnym konaním žiadne trovy nevznikli, súd jej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.